

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

Plantar cara al fanatisme religiós

Les incoherències de la “nova forma de fer política”

En política cal posar en sintonia el que es diu amb el que es fa. No tothom ho practica.

El mes de maig del 2023 vaig signar, juntament amb altres cent vuit antics mandataris governamentals d'arreu del món –entre els quals Romano Prodi, Jean-Claude Junker, Edith Cresson, Bernard Cazeneuve, Matteo Renzi, Giuliano Amato i Petre Roman– una carta oberta en defensa dels drets humans a l'Iran.

Vaig signar perquè, tot i que pensem que qualsevol canvi ha de venir del poble d'Iran, la comunitat internacional té la responsabilitat de donar suport als seus drets humans, assabentats que d'ençà el mes de setembre del 2022 havien mort centenars de manifestants i trenta mil persones havien estat arrestades.

Tots els signants vam manifestar així la nostra solidaritat amb el poble d'Iran en el seu desig de dotar-se d'una república laica i democràtica, on ningú, independentment de la seva religió o naixement, tingui cap privilegi sobre els altres.

Ara fa un any, a finals de juny del 2024, vaig participar a París en una reunió per la llibertat de l'Iran (Free Iran Summit) al costat d'altres antics responsables governamentals d'arreu del món. Van intervenir a la cimera Matteo Renzi, exprimer ministre d'Itàlia, Petre Roman, exprimer ministre de Romania, Guy Verhofstadt, antic primer ministre de Bèlgica i també exprimers ministres d'Irlanda, d'Islàndia, l'exvicepresident dels EUA, Mike Pence, i l'exprimer

ministre del Canadà Stephen Harper.

I aquesta setmana passada, el dilluns 26 de maig, he signat una declaració, *Donem suport als drets humans i a la democràcia a l'Iran*, amb altres vint-i-cinc antics primers ministres i presidents d'arreu del món (Islàndia, Romania, Irlanda, Bèlgica, Grècia, Malta, San Marino, Eslovènia, Liechtenstein, Canadà, Perú, Equador i Costa Rica, entre d'altres). Aquesta declaració recorda la campanya en curs *No*

lie Hebdo, el setmanari francès els periodistes del qual van patir uns terribles assassinats en mans dels terroristes islàmics.

Aquesta vergonyosa censura comunal m'ha fet recordar l'edició del 7 d'abril d'enguany del diari ARA que publicava un dibuix, ple d'ironia, amb una persona que tenia el cap amagat dins una capsula de cartró i deia: “Quina mania de canviar les coses, si jo ho veig tot bé!”

No es pot admetre que responsables polítics que es pretenien progressistes quan es van presentar a les eleccions comunals amaguin ara el cap dins la capsula de l'obscurantisme.

I encara és menys admissible que a continuació es pressioni els mitjans d'informació perquè no es facin ressò de l'atzagaia.

En el moment que l'aiatol·là Khomeini va tornar a l'Iran, François Mitterrand va escriure, l'octubre del 1980, que el que plantejava aquell nou règim no tenia sortida: “No es pot fer tornar un poble enamorat de la llibertat catorze segles enrere... Khomeini i els mul·làs s'equivoquen de revolució” (*Ici et maintenant*, Fayard 1980)

Han passat més de quaranta anys i aquelles paraules de François Mitterrand són, encara avui, plenament vigents.

Algun representant d'aquesta “nova forma de fer política” que té la pretensió de governar Andorra hauria d'explicar als seus companys de viatge, amb els quals dirigeixen el Comú d'Escaldes-Engordany, que la política seriosa exigeix coherència i valentia.

El poble iranià vol llibertat i rebutja tant les dictadures monàrquiques com les religioses

Hem llegit amb vergonya que el Comú d'Escaldes té por d'exposar el 'Charlie Hebdo'

a les execucions, activa en més de 40 presons de l'Iran, i reflecteix el desig del poble iranià d'aconseguir la justícia i el canvi. El poble iranià està exigint, amb valentia, democràcia i llibertat rebutjant tant les dictadures monàrquiques com les religioses.

La mateixa setmana que hem signat, sense por, aquesta declaració internacional hem llegit, amb vergonya, que el Comú d'Escaldes-Engordany tenia por d'exposar una portada de *Char-*